DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

21. september 2000 *

I sag C-46/98 P,

European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), Zürich (Schweiz), ved advokaterne D. Voillemot og O. Prost, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 11, rue Goethe,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 17. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-121/95, EFMA mod Rådet (Sml. II, s. 2391), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent S. Marquardt, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne H.-J. Rabe og

* Processprog: engelsk.

G.M. Berrisch, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt i første instans,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Kahn, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne P.J.G. Kapteyn og H. Ragnemalm (refererende dommer),

generaladvokat: A. La Pergola
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 23. september 1999,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. november 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. februar 1998 har European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), der er opstået efter en sammenlægning af flere sammenslutninger, herunder CMC-Engrais (EF-udvalget under industrien til fremstilling af kvælstof- og fosfatgødning), i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. december 1997 i sag T-121/95, EFMA mod Rådet (Sml. II, s. 2391, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet for EFMA's påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 477/95 af 16. januar 1995 om ændring af de endelige antidumpingforanstaltninger gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Sovjetunionen og om bortfald af antidumpingforanstaltningerne gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Tjekkoslovakiet (EFT L 49, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

De relevante retsforskrifter, sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

2 De relevante retsforskrifter og sagens faktiske omstændigheder kan, som de fremgår af den appellerede dom, sammenfattes på følgende måde.

3 Efter en klage indgivet af CMC-Engrais i juli 1986 meddelte Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, at den ville indlede en antidumpingprocedure vedrørende indførslen af urinstof til Fællesskabet fra Tjekkoslovakiet, Den Tyske Demokratiske Republik, Kuwait, Libyen, Saudi-Arabien, Sovjetunionen, Trinidad og Tobago og Jugoslavien samt indlede en undersøgelse (EFT 1986 C 254, s. 3) i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1).

4 Denne procedure førte til vedtagelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 3339/87 af 4. november 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af urinstof med oprindelse i Libyen og Saudi-Arabien og om godtagelse af tilsagn i forbindelse med importen af urinstof med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik, Jugoslavien, Kuwait, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Trinidad og Tobago samt om afslutning af de pågældende undersøgelser (EFT L 317, s. 1). De tilsagn, der blev godkendt ved nævnte forordning, blev bekræftet ved Kommissionens afgørelse 89/143/EØF af 21. februar 1989 (EFT L 52, s. 37).

5 Ved skrivelse af 29. oktober 1992 indgav appellanten anmodning om fornyet delvis undersøgelse af de ovennævnte tilsagn vedrørende det tidligere Tjekkoslovakiet og det tidligere Sovjetunionen.

6 Idet Kommissionen fandt, at den havde tilstrækkelige beviser på sådanne ændrede omstændigheder, at indledning af en procedure til fornyet undersøgelse af de ovennævnte tilsagn var berettiget, indledte den en undersøgelse efter artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«), vedrørende Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, republikkerne Hviderusland, Georgien, Tadjikistan og Uzbekistan, Den Russiske Føderation samt Ukraine (EFT 1993 C 87, s. 7).

7 Da proceduren om fornyet undersøgelse endnu ikke var afsluttet ved foranstaltningernes udløb, besluttede Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 15, stk. 4, at foranstaltningerne vedrørende urinstof fra det tidligere Tjekkoslovakiet og det tidligere Sovjetunionen skulle forblive i kraft i afventning af den fornyede undersøgelses udfald (EFT 1994 C 47, s. 3).

8 Dumpingundersøgelsen omfattede perioden fra den 1. januar til den 31. december 1992 (herefter »undersøgelsesperioden«).

9 Den 10. maj 1994 tilstillede Kommissionen appellanten samt alle de berørte parter det informationsbrev, hvorved den fremlagde sine konklusioner af undersøgelsen samt de faktiske omstændigheder og væsentlige overvejelser, på grundlag af hvilke den påtænkte at anbefale vedtagelse af endelige foranstalt-

ninger. I brevet fremlagde Kommissionen forklaringer vedrørende valget af Slovakiet som referenceland, beregningen af den normale værdi (i Slovakiet), sammenligningen mellem den normale værdi (ab fabrik fra Slovakiet) og eksportpriserne (fra landegrænserne fra Rusland og Ukraine) og endelig ansættelsen af skaden. Den forklarede bl.a., hvorfor det forekom den rigtigt at fastsætte en fortjenstmargen for EF-producenterne på 5% og foretage en justering på 10% af prisen på urinstof fra Rusland for at beregne niveauet for den påtænkte told. Hvad angår justeringen på 10% udtalte den især, at det forhold, at russisk urinstof havde tendens til at forringes under transporten, og det forhold, at importørerne af russisk urinstof ikke altid var i stand til at tilbyde en forsyningssikkerhed svarende til den, som EF-producenterne kunne tilbyde, indebar en prisforskel mellem urinstof fra Rusland og urinstof fra Fællesskabet.

10 Ved skrivelse af 17. maj 1994 anmodede appellanten Kommissionen om at blive informeret om de oplysninger, der var indhentet under undersøgelsen vedrørende justeringen på 10%, som var foretaget på grundlag af kvalitetsforskellen mellem urinstof fra det tidligere Sovjetunionen og det urinstof, der fremstilles i Fællesskabet.

11 Den 18. maj 1994 svarede Kommissionen ved telefax, at den pågældende justering var et middelskøn foretaget på grundlag af oplysninger indhentet hos forskellige importører, handlende og distributører, som alle var involverede i handelen med urinstof fra Rusland og fra Fællesskabet.

12 Ved skrivelse af 30. maj 1994 fremsatte appellanten bemærkninger til Kommissionen vedrørende informationsbrevet. Appellanten udbad sig tillige yderligere oplysninger og gjorde herved gældende, at informationsbrevet var ufuldstændigt i relation til dumpingspørgsmålet.

13 Kommissionen gav appellanten visse yderligere oplysninger ved skrivelse af 10. juni 1994.

14 Repræsentanter for appellanten og for Kommissionens tjenestegrene afholdt møde den 18. juli 1994 for at drøfte de forskellige konklusioner og bemærkninger, og herefter fremsatte appellanten yderligere bemærkninger over for Kommissionen ved skrivelser af 28. juli, 9. august, 21. og 26. september samt 3. oktober 1994.

15 Efter et nyt møde i oktober 1994 fremsatte appellanten ved skrivelse af 26. oktober 1994 endelige bemærkninger vedrørende bl.a. sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen, justeringen på 10% og fortjenstmargenen på 5%.

16 Den 16. januar 1995 udstedte Rådet den anfægtede forordning.

17 Da tærsklen for afhjælpning af skaden lå under den for Rusland fastsatte dumpingmargen, blev den endelige antidumpingtold fastsat til niveauet for tærsklen for afhjælpning af skaden i medfør af grundforordningens artikel 13, stk. 3.

18 Den anfægtede forordnings artikel 1 bestemmer følgende:

«1. Der indføres en endelig antidumpingtold på indførslen af urinstof henhørende under KN-kode 3102 10 10 og 3102 10 90 og med oprindelse i Den Russiske Føderation.

2. Tolden fastsættes til forskellen mellem 115 ECU pr. ton og nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, hvis sidstnævnte pris er den laveste.

3. Medmindre andet er fastsat, finder gældende bestemmelser for told anvendelse.«

19 Den 12. maj 1995 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af artikel 1 i den anfægtede forordning.

20 Appellanten påberåbte sig for Retten tre anbringender til støtte for søgsmålet. Det første anbringende vedrørte nærmere bestemt tilsidesættelse af grundforordningen derved, at Slovakiet blev valgt som referenceland. Til støtte for sit andet anbringende påberåbte appellanten sig dels en tilsidesættelse af grundforordningen, idet den normale værdi og eksportpriserne var blevet sammenlignet på to forskellige niveauer, konkret ab fabrik og ved landegrænsen, dels en tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet den anfægtede forordning ikke forklarede, hvorfor sammenligningen var blevet foretaget på forskellige niveauer. Subsidiært hævdede appellanten, at denne sammenligning var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn. Det tredje anbringende drejede sig om ansættelsen af skaden. Appellanten gjorde for det første gældende, at Rådet ved at foretage en justering af prisen på urinstof fremstillet i Rusland for at udligne visse påståede forskelle i kvalitet dels havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn, dels havde tilsidesat appellantens ret til kontradiktion. For det andet havde Rådet ved at fastsætte en for lav fortjenstmargen for EF-producenterne gjort sig skyldig i et åbenbart urigtigt skøn og tillige tilsidesat appellantens ret til kontradiktion.

21 Rådet og Kommissionen nedlagde for Retten påstand om frifindelse.

Den appellerede dom

22 Retten frifandt ved den appellerede dom Rådet og dømte appellanten til at bære sine egne omkostninger og til at betale Rådets omkostninger.

23 Med hensyn til det første led af det tredje anbringende fandt Retten i præmis 64-82, at institutionerne ikke havde overskredet grænserne for det skøn, der tilkommer dem, ved at fastsætte en justering af priserne til 10% for at tage hensyn til kvalitetsforskellen mellem urinstof med oprindelse i Rusland og urinstof produceret i Fællesskabet. Endvidere fandt Retten i præmis 87, 88 og 89 i den appellerede dom, at appellantens ret til kontradiktion ikke var blevet tilsidesat, idet selskabet under antidumpingproceduren var blevet informeret om de vigtigste omstændigheder og overvejelser, på grundlag af hvilke institutionerne var nået frem til deres konklusioner.

24 Hvad angår det andet led af det tredje anbringende fastslog Retten i præmis 105 i den appellerede dom, at Kommissionen ved fastlæggelsen af fortjenstmargenen tog hensyn til nedgangen i efterspørgslen efter urinstof, til behovet for at finansiere yderligere investeringer i produktionsanlæg samt til, hvad der var blevet anset for en rimelig fortjeneste i den oprindelige antidumpingundersøgelse vedrørende denne vare. Retten vurderede i præmis 106 i den appellerede dom, at appellanten ikke havde fremlagt noget bevis, der kunne godtgøre, at Kommissionen ved at gå frem på denne måde havde gjort sig skyldig i et åbenbart urigtigt

skøn. Det fremgår af præmis 108 og 109 i den appellerede dom, at Retten i den forbindelse afviste at tage hensyn til både den af selskabet Z/Yen Ltd i november 1995 udarbejdede undersøgelse med titlen »Profitability Requirement Review — European Urea Fertilizer Industry« og den af selskabet Grande Paroisse, der er et af appellantens medlemmer, udarbejdede analyse af 3. maj 1995, fordi de var blevet fremlagt efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, hvorfor institutionerne ikke kunne have taget hensyn til dem på det tidspunkt, da de vedtog den anfægtede forordning.

25 Endvidere forkastede Retten i præmis 111, 112 og 113 i den appellerede dom appellantens påstand om, at retten til kontradiktion var blevet krænket i sagen, idet appellanten, da sammenslutningen fik mulighed for at gøre sit synspunkt gældende, nøjedes med i almindelige vendinger at udtale, at en fortjeneste på 10% var mere rimelig, uden i øvrigt at anmode om nærmere forklaringer vedrørende en bestemt form for metode til beregning af fortjenstmargenen.

26 Endelig fastslog Retten i præmis 119, 120 og 121 i den appellerede dom, at det første og det andet anbringende var uden betydning, idet appellanten, selv hvis sammenslutningen måtte antages at have ret i, at institutionerne havde fastsat en for lav dumpingmargen, under alle omstændigheder ikke ville kunne opnå annullation af den anfægtede forordnings artikel 1, eftersom institutionerne med rette havde fastsat antidumpingtolden på det niveau, der var nødvendigt for at afhjælpe den skade, der blev forvoldt af den russiske dumpingpraksis.

Appellen

27 Appellanten har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom for så vidt angår de retlige spørgsmål, der er angivet i appelskriftet, og subsidiært om, at sagen hjemvises til Retten. Appellanten har endvidere nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale omkostningerne i de to instanser.

28 Til støtte for appellen har appellanten påberåbt sig seks anbringender, der navnlig støttes på en tilsidesættelse af begrundelsespligten, tilsidesættelse af retten til kontradiktion og en forkert gengivelse af beviserne.

29 Rådet har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen og pålægger appellanten at betale sagens omkostninger.

30 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes.

Det første anbringende

31 Appellanten har gjort gældende, at Retten ved ikke at have angivet grundene til, at den ikke undersøgte det første og det andet anbringende, som selskabet fremførte i sin stævning, har tilsidesat det almindelige retsprincip, i henhold til hvilket enhver retsinstans skal begrunde sine afgørelser og herunder angive grundene til, at den ikke har lagt et anbringende, der formelt er blevet påberåbt for den, til grund.

32 Det bemærkes for det første, at Retten i den omtvistede doms præmis 116 fastslog, at ifølge 106. betragtning til den anfægtede forordning var tærsklen for

afhjælpning af skaden lavere end den for Rusland fastsatte dumpingmargen, hvorfor den endelige antidumpingtold efter grundforordningens artikel 13, stk. 3, blev fastsat på niveauet for tærsklen for afhjælpning af skaden.

33 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 117 og 118 havde understreget, at denne konklusion ikke var blevet anfægtet af appellanten, som heller ikke rejste spørgsmål om den metode, hvorefter toldens størrelse blev fastsat, fastslog Retten i dommens præmis 119, at institutionerne med rette havde fastsat tolden på det niveau, der var nødvendigt for at afhjælpe den skade, der blev forvoldt af den russiske dumpingpraksis. Som følge heraf fastslog Retten i den appellerede doms præmis 120 og 121, at det første og det andet anbringende var uden betydning, idet appellanten, selv under forudsætning af, at selskabet havde ret i, at institutionerne havde fastsat en for lav dumpingmargen, under ingen omstændigheder ville have kunnet opnå annullation af den anfægtede forordnings artikel 1.

34 Det må derfor fastslås, at den forpligtelse til at begrunde domme, der fremgår af artikel 33 og artikel 46 i EF-statutten for Domstolen, ikke er blevet tilsidesat, idet Retten klart har angivet grundene til, at den fandt, at der ikke længere var behov for at behandle appellantens første og andet anbringende.

35 Det følger heraf, at det første anbringende skal forkastes.

Det andet anbringende

36 Appellanten har med sit andet anbringende gjort gældende, at det er med urette, at Retten indirekte fastslog, at selskabet ikke havde påvist en tilstrækkelig retlig interesse vedrørende det første og det andet anbringende i stævningen.

37 Det bemærkes med hensyn hertil, at Retten, i modsætning til hvad appellanten har anført, ikke fandt, at selskabet ikke havde en retlig interesse i det første og det andet anbringende, der var indeholdt i dets stævning, men at disse var uden betydning for sagen, hvilket udtrykkeligt fremgår af den appellerede doms præmis 120 og 121.

38 Såfremt et anbringende under et annullationssøgsmål betegnes som værende uden betydning, henviser dette til spørgsmålet om, hvorvidt anbringendet, selv hvis det bygger på et rigtigt grundlag, kan medføre den annullation, som appellanten har nedlagt påstand om, og angår ikke den interesse, som appellanten kan have i at anlægge et sådant søgsmål eller i at gøre et bestemt anbringende gældende, idet disse overvejelser vedrører spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af henholdsvis søgsmålet og anbringendet.

39 Som følge heraf er det andet anbringende grundløst og må derfor forkastes.

Det tredje anbringende

40 Appellanten har gjort gældende, at i modsætning til det, der er anført i den appellerede doms præmis 77, har EF-producenterne aldrig under den administrative procedure erkendt, at en justering af en størrelsesorden på 5% kunne være acceptabel. Hertil kommer, at en sådan justering ikke fandtes i nogen af sagens akter.

41 Som følge heraf har appellanten gjort gældende, at der er sket en forkert gengivelse af beviserne, eller at der i det mindste findes en indholdsmæssig fejl i Rettens fastlæggelse af de faktiske omstændigheder.

42 Det bemærkes herom for det første, at i henhold til EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF) og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen kan en appel kun støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, og der kan ikke foretages nogen bedømmelse af de faktiske omstændigheder. Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels til at tage stilling til disse faktiske omstændigheder (jf. kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 39).

43 Det følger ligeledes af fast praksis, at Rettens vurdering af de beviser, der er fremført for den, ikke — medmindre de er gengivet forkert — udgør et retsspørgsmål og dermed ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret (jf. dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42).

44 Idet det bemærkes, at det er unødvendigt at udtale sig om spørgsmålet om, hvorvidt Retten i den appellerede doms præmis 77 har foretaget en fastlæggelse eller en vurdering af de faktiske omstændigheder, skal det blot fastslås, at Retten kun nævnte denne oplysning blandt andre oplysninger, der blev meddelt af Rådet, og at den ikke har draget særlige juridiske konsekvenser heraf i sin efterfølgende argumentation.

45 Det tredje anbringende har derfor ingen betydning for sagens afgørelse, hvorfor det skal forkastes som ubegrundet.

Det fjerde anbringende

46 Appellanten har under henvisning til den appellerede doms præmis 66 og 67 gjort gældende, at Retten har foretaget en forkert gengivelse af de beviser, der blev fremført for den.

47 Ifølge appellanten afviste Retten de undersøgelser, der var blevet fremlagt for den, efter at den med urette havde antaget, at der i disse var foretaget en sammenligning af russisk urinstof »ex-factory« med urinstof fra Fællesskabet, mens undersøgelserne reelt var blevet gennemført på markedet i Fællesskabet, hvilket i øvrigt var blevet oplyst både under den administrative procedure og under sagens behandling for Retten.

48 Det bemærkes, at i modsætning til appellantens anbringende herom udtalte Retten sig ikke om relevansen af de tekniske og kemiske undersøgelser, som var blevet fremlagt i sagen, i den appellerede doms præmis 66 og 67, idet dette spørgsmål blev behandlet i dommens præmis 75.

49 Retten fastslog i præmis 75 i den appellerede dom, at appellantens oplysninger til godtgørelse af, at det russiske urinstofs fysiske og kemiske sammensætning svarede til sammensætningen af urinstoffet produceret i Fællesskabet, var af ganske underordnet betydning for fastsættelsen af et specifikt justeringsniveau, men nævnte ikke, at der i de undersøgelser, der var blevet fremlagt for den, var foretaget en sammenligning af urinstof ab fabrik i Rusland med urinstof fra Fællesskabet.

50 Det følger af det ovenfor anførte, at der ikke er blevet ført bevis for, at Retten har gengivet de beviser, der blev fremlagt for den, på en forkert måde. Herefter skal det fjerde anbringende forkastes som værende grundløst.

Det femte anbringende

51 Appellanten har gjort gældende, at Retten har foretaget en forkert juridisk kvalifikation af sagens faktiske omstændigheder, da den fandt, at sammenslutningens ret til kontradiktion ikke var blevet tilsidesat.

52 Appellanten mener ikke, at den har været i stand til på en effektiv måde at fremkomme med sin stillingtagen til de oplysninger, på grundlag af hvilke Kommissionen foretog en justering på 10% på grund af kvalitetsforskellene mellem russisk urinstof og europæisk urinstof.

53 Ifølge appellanten burde den have fået tilstillet samtlige de oplysninger, som Kommissionen modtog i løbet af den administrative procedure, for at kunne påvise, at disse ikke havde nogen bevisværdi. Appellanten har navnlig gjort gældende, at de importører, der samarbejdede i løbet af proceduren, ikke kunne betragtes som tilstrækkeligt repræsentative, idet de kun stod for 1,5% af importen af urinstof, og deres mundtlige erklæringer, der blev fremsat for Kommissionen, var fuldstændig modstridende.

54 Det må fastslås, at appellanten af Kommissionen blev informeret om, at justeringen var et middelskøn på grundlag af oplysninger modtaget fra de forskellige importører, handlende og distributører, der var involverede i handelen med urinstof såvel fra Rusland som fra Fællesskabet. Kommissionen oplyste ligeledes appellanten om, at Kommissionen fra en importør havde fået at vide, at der under en transaktion var blevet krævet og ydet en rabat på 19% på grundlag af kvalitetsforskelle. Appellanten har, som det følger af præmis 12-15 i denne dom, haft lejlighed til at fremkomme med bemærkninger til disse oplysninger.

55 Det er under disse omstændigheder med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 87 fastslog, at appellanten under antidumpingproceduren var blevet informeret om de vigtigste omstændigheder og overvejelser, på grundlag af hvilke institutionerne var nået frem til deres konklusioner.

56 Herefter må det fastslås, at appellantens ret til kontradiktion ikke er blevet tilsidesat.

57 Det følger heraf, at det femte anbringende skal forkastes.

Det sjette anbringende

58 Endelig har appellanten kritiseret Retten for ikke at have taget hensyn til den af selskabet Z/Yen Ltd udførte undersøgelse med den begrundelse, at undersøgelsen først var blevet fremlagt efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, og at institutionerne derfor ikke kunne have taget hensyn til denne oplysning på det tidspunkt, hvor de vedtog den anfægtede forordning.

59 Ifølge appellanten kan den ret, som en person, der er umiddelbart og individuelt berørt, har til at fremkomme med anbringender for Retten, ikke begrænses, blot fordi den pågældende kunne være fremkommet med disse anbringender under den administrative procedure, men ikke gjorde det.

60 Det bemærkes i denne sammenhæng, at det ikke under et annullationssøgsmål i medfør af EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) tilkommer Retten at foretage en undersøgelse af den anfægtede forordnings indhold, men at kontrollere, at lovgiver ikke har foretaget et åbenbart urigtigt skøn.

61 Rådets bedømmelse ved afslutningen af den administrative procedure i antidumpingsager skal ifølge grundforordningens artikel 12, stk. 1, vedrøre den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder. Det følger heraf, at Retten i

forbindelse med sin judicielle kontrol kunne begrænse sig til at kontrollere, at Rådet ikke havde begået en åbenbar fejl i bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, som det havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning. Det var derfor med rette, at Retten fandt, at der ikke var grund til at tage hensyn til den af selskabet Z/Yen Ltd senere udførte undersøgelse.

62 Det sjette anbringende skal derfor forkastes.

63 Det følger i det hele af de ovenfor anførte betragtninger, at de af appellanten til støtte for appellen fremførte anbringender skal forkastes.

64 Appellen må derfor forkastes.

Sagens omkostninger

65 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Rådet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale appelsagens omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA) betaler appelsagens omkostninger.**

3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.**

Schintgen Kapteyn Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. september 2000.

R. Grass

Justitssekretær

J.C. Moitinho de Almeida

Formand for Sjette Afdeling